

נ. נוסוב

איורים י. סמינוב

אצל סבא
בכפר

שוריק ואני בילינו בקיץ אחרון אצל סבא.
שוריק הוא אחי הצעיר. אני בן שבע וכבר
הולך לבית הספר והוא עוד לא. אך בכל
זאת הוא אף פעם לא שומע בקולי. אין
דבר. ביום שהגענו לסבא בדקנו את החצר,
הסככות ואת עליית הגג.
אני מצאתי קופסה ריקה של משחת
נעליים. שוריק מצא ידית דלת ישנה וערדל
גדול.

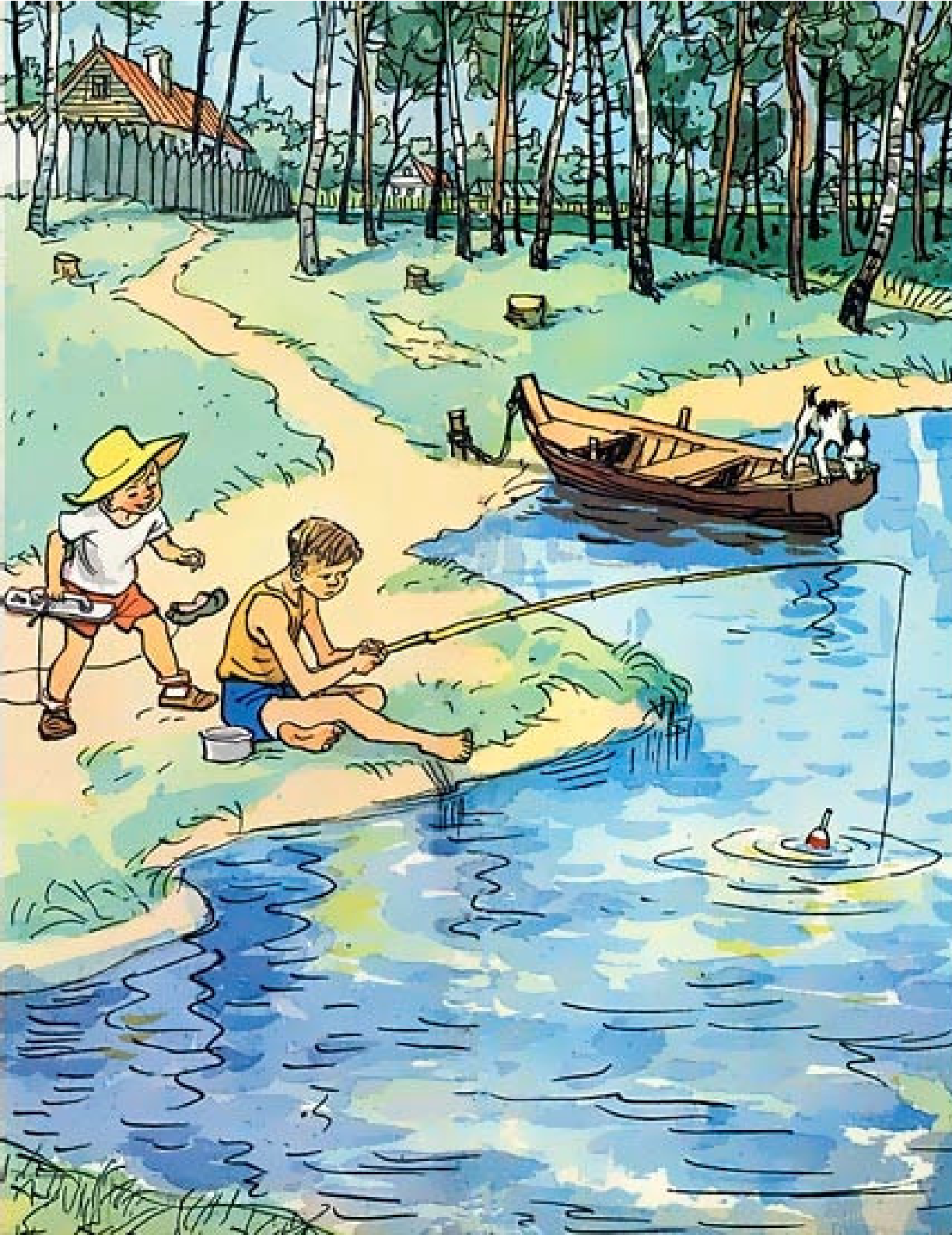
ואז רבנו על החכה שבעליית
הגג. אני ראיתי אותו ראשון
ואמרתי "זה שלי!" ואז
שוריק ראה אותה וקרא "זה
שלי!" אני החזקתי בקצה
אחד והוא בקצה שני
ומשכנו. כעסתי כל כך
שמשכתי חזק והוא נפל. ואז
אמר "מי צריך את החכה
הישנה שלך? יש לי הערדל
שלי."
"אתה יכול לנשק לערדל
שלך, אבל תזהר ואל תיגע
בחכה שלי."
בסככת הכלים מצאתי את
והלכתי לחפור ולחפש

תולעים, כי החלטתי ללכת לדוג. שוריק הלך לסבתא וביקש גפרורים.
"לשם מה לך גפרורים?" היא שאלה.

"אני רוצה לעשות מדורה בחצר. אז אשים את הערדל עליה וכשהוא יתמוסס יהיה לי גומי."
"על מה תחשוב עוד! הרי שתשרוף את הבית עם לא אשגיח עליך! לא יקירי, אל תבקש
גפרורים. ילדים לא צריכים לשחק בגפרורים. רק לחשוב על דבר כזה!"

אז שוריק קשר קצה אחד של חבל לידית הדלת הישנה וקצה שני לערדל, ומשך את הערדל אחריו. כשעבר ליד המקום שבו חפרתי לתולעים אמר "אתה מבזבז את זמנך. ממילא לא תתפוס כלום."
"למה לא?"
"שמתי כישוף על הדגים."
"אל תפחיד אותי" לגלגתי.

מצאתי כמה תולעים, שמתו בקופסה
והלכתי לבריכה. הבריכה הייתה אחרי
הבית, ואחריה הגנים.

שמתו תולעת על וו, זרקתי אותו למים
וחיכיתי שדג יתפוס. שוריק הזדחל
מאחורי ופתאום התחיל לצעוק בקולי
קולות:

"גם חי, גם מת, אטחן את עצמותיו ואפה
לחם."

החלטתי לא לומר דבר כי ידעתי שאם
אגיב הוא יתחיל לצעוק יותר חזק. בסוף
הוא התעייף לצעק את הכישוף, וזרק את
הערדל שלו למים, ואחר כך משך אותו
בחבל. אחר כך זרק את ערדל שוב למים
וניסה לזרוק אבנים כדי להטביע אותו.
כמה רגעים לא אמרתי דבר. ואז התחלתי
לצעוק "לך מכאן! גירשת את כל הדגים
שלי!"

"ממילא לא תתפוס כלום. כישפתי אותם"
וזרק את הערדל שלו למרכז הבריכה.

קפצתי ואחזתי במקל. שוריק ברח עם הערדל מרקד אחריו. מזל היה לו שלא תפסתי אותו.

חזרתי לבריכה וישבתי שוב לדוג. השמש עמדה כבר גבוה בשמיים ועדיין לא נתפס כלום. מה קרה לדגים האלה? כעסתי על שוריק והייתי מכה אותו בכל כוחי.

אני לא מאמין בכישוף שלו, אבל ידעתי שאם אחזור בידיים ריקות הוא ילעג לי. ניסיתי הכל, לזרוק רחוק לתוך הבריכה וגם קרוב לחוף, להשקיע את הוו עמוק יותר במים, אבל שום דבר לא עזר. בסוף החלטתי לחזור הביתה. חוץ מזה, הייתי כבר רעב.

קרוב לפשפש שמעתי דפיקות חזקות. כשהתקרבתי ראיתי ששוריק מחבר את הידית לפשפש. אינני יודע איפה הוא השיג פטיש ומסמרים.

"מה אתה עושה כאן?"

הוא שמח כשראה אותי. "הנה הדייג חזר. ואיפה השלל שלך?" הוא שאל וגיחך.

"למה אתה מחבר זאת לפשפש. יש כבר כאן ידית."

"אז מה? אז יהיו שתיים. אם אחת תיפול."

כשגמר את הדפיקות נשאר לו מסמר אחד. הוא לא ידע מה לעשות בו. בהתחלה הוא רצה לדפוק אותו סתם לעץ. אחר כך בא לו רעיון טוב יותר. הוא הצמיד את הערדל עם הסוליה לפשפש ומסמר אותו שם.

"זה בשביל מה?"

"סתם כך"

"זה מטופש."

ואז ראינו את סבא החוזר הביתה לארוחת
צהריים. שוריק נבהל. הוא ניסה למשוך את
הערדל מהפשפש, אבל הערדל היה מחוזק
שם היטב. אז נעמד לפניו כדי להסתיר אותו.
סבא בא אלינו ואמר "יפה, בחורים! התחלתם
לעבוד כבר ביום הראשון. של מי היה הרעיון
להתקין ידית שניה לפשפש?"

"של שוריק" אמרתי.

סבא כחכח בגרונו. "טוב. יש לנו עכשיו שתי
ידיות על הפשפש, אחת יותר גבוהה אחת
יותר נמוכה, כך שאם יבוא מישהו נמוך, יכול
למשוך בזו הנמוכה." ואז ראה את הערדל.
"מה זה?"

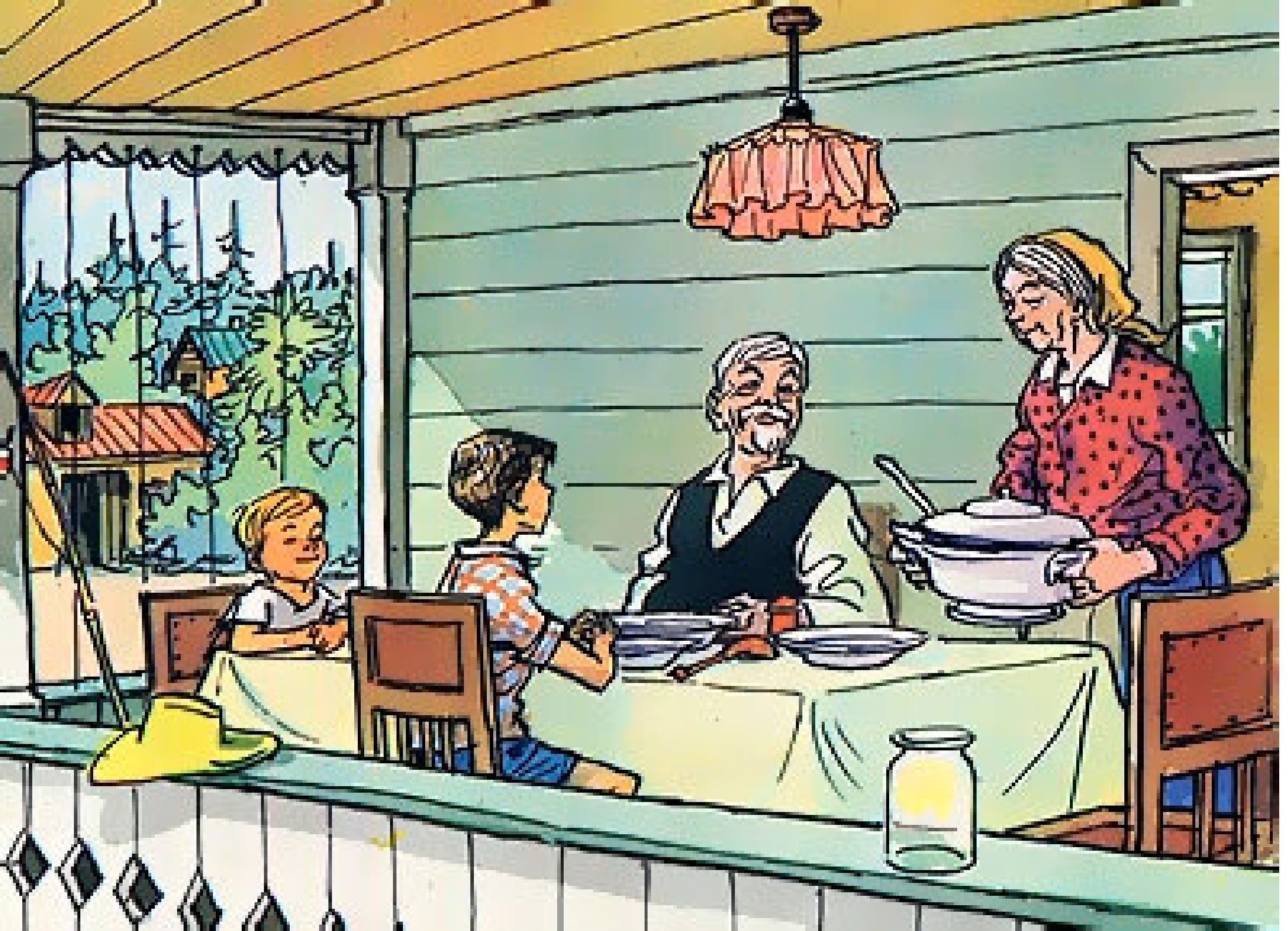
גיחכתי כי ידעתי ששוריק עכשיו בצרה. שוריק
האדים. הוא לא ידע מה להגיד.

"מה זה, תיבת דואר?" שאל סבא "אם יבוא
הדוור ולא ימצא איש בבית, יוכל לשים את
המכתבים בערדל. זה רעיון חכם מאוד."
"חשבתי כך בעצמי".

"באמת?"

"באמת!"

"יפה מאוד."

כל זמן ארוחת הצהריים סיפר סבא לסבתא איזה חכם הוא שוריק.
"ממש מפליא. אף פעם לא חשבתי על כך. תחשבי רק, הוא חיבר ערדל
לפשפש! תמיד אמרתי שנחוצה לנו תיבת דואר, אבל לא היה זמן להתקין
אותה."

"אני מבינה. עוד אשיג לנו תיבת דואר" אמרה סבתא "בינתיים הערדל יכול
לשמש במקומה."

אחרי הארוחה שוריק רץ למטע. סבא אמר לי "שוריק היה באמת עסוק
הבוקר. אני חושב שגם אתה עשית משהו, קוליה. ספר כדי שאוכל לשמוח."
"הלכתי לדוג, אבל לא דגתי כלום."
"איפה דגת?"
"בבריכה."

"לא פלא. היא רק עכשיו נחפרה ואני חושב שאין בה אפילו צפרדעים. אגיד
לך מה. לך אל הנהר. תחת גשר העץ המים זורמים חזק. שם תדוג." סבא
הלך חזרה לעבודה ואני לקחתי את החכה ואמרתי לשוריק "בוא לנהר
לדוג."

"אתה מנסה לפייס אותי, מה?"

"לשם מה?"

"שלא אכשף את הדגים."

"בכלל לא איכפת לי."

לקחתי את קופסת התולעים שלי וצנצנת ריקה
בשביל הדגים שלי והלכתי. שוריק נסחב
אחרי. כשהגענו לנהר מצאתי מקום טוב קרוב
לגשר והשלכתי את החכה.

שוריק נשאר קרוב אלי ומלמל "גם חי, גם מת,
אטחן את עצמותיו ואפה לחם."
הוא שתק כמה רגעים וחזר שוב "גם חי, גם
מת...."

פתאום דג נשך. משכתי את החכה, הדג נצנץ
באוויר, השתחרר מהוו ונפל על הדשא ממש
בקצה החוף.

"תפוס אותו" קרא שוריק וזרק את עצמו על
הדג. הדג החליק והתגלגל ממש בקצה הנהר.
שוריק בסוף תפס אותו. מילאתי את הצנצנת
במים ושוריק הכניס את הדג פנימה.

"זה אמנון" החליט אחרי שבדק אותו "אני
בטוח. ראה את הפסים. תיתן לי אותו?"
"בסדר. עוד נתפוס הרבה אחרים."

דגנו עוד שעות רבות באותו היום ותפסנו ארבע אמנונים, שישה שפמונים וקרפיון אחד קטן. בדרך הביתה שוריק החזיק את צנצנת הדגים. הוא לא הסכים לתת לי אותה.

הוא היה כל כך גאה שלא היה לו איכפת לראות שהערדל שלו נעלם מהפשפש. במקומו הייתה שם תיבת דואר כחולה, מבריקה.

"למי איכפת" אמר "ממילא התיבה יפה יותר" ורץ להראות את הדגים לסבתא. היא שמחה מאוד.

"אחרי זמן מה אמרתי לשוריק "ראה, הכישוף שלך לא פעל. הוא לא שווה הרבה, נכון? וממילא אינני מאמין בו."

"גם אני לא. צריך להיות טיפש כדי
להאמין בכישופים. או זקן מאוד."
מזה סבתא צחקה מאוד, כי היא מאוד
זקנה אבל גם היא לא מאמינה
בכישופים.